

του, ήτις, νέα χήρα είκοσιπέντε ἐτῶν, ἀφιερώθη ἐντελῶς εἰς αὐτόν, ἐξήσαν ἕως τότε ὡς ἀγροτικὸς εὐγενής, καλλιεργῶν τὰς γαῖας του, κυνηγῶν, ἀλιεῶν καὶ περιηγούμενος.

— Ἐξήσε δηλαδὴ ὡς πλούσιος ἀργός.

— Πιθανόν. Τώρα ὅμως πρέπει ν' ἀλλάξῃ ζωὴν. Ἡ κ. Δεσκλοβέλ μ' ἐρωτᾷ, ἂν δὲν σοῦ εἶνε δυνατόν νὰ δώσῃς μικρὰν τινα θέσιν εἰς τὸ κατάστημα σου εἰς τὸν υἱόν της. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦνε, θὰ τὴν δεχθῆ με χαρὰν. Εἶνε πολὺ ἱκανός, μου γράφει.

— Χμ! Δὲν ἔχω μεγάλην πεποίθησιν εἰς τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐξήσαν ἀργοὶ τὰ καλλίτερα ἔτη τῆς νεότητός των, καὶ ἀνακαλύπτουν ἑξαφνα ὅτι ἔχουν ἕκτακτον κλησιν διὰ τὸ ἐμπόριον.

— Ἐλα, παππάκη, μὴ κάμνῃς τὸν κακόν. Διατί τάχα νὰ μὴ σοῦ ἦνε ὠφέλιμος αὐτὸς ὁ νέος; Ἐξ ὅσων μοῦ γράφει ἡ μήτηρ του, ἐταξείδευσε πολὺ καὶ ὀμιλεῖ ὅλας τὰς γλώσσας: γερμανικά, ἀγγλικά, ἰταλικά, ἰσπανικά, . . . Ἐξέρω γὰρ; ἴσως καὶ κινέζικα. Ἐπειτα δὲν σοῦ ζητοῦν ἄλλο τίποτε, ἢ μόνον νὰ τὸν παραλάβῃς ὑπὸ δοκιμὴν.

— Κ' ἔπειτα, ἂν ἡ δοκιμὴ δὲν μ' εὐχαριστήσῃ, τί νὰ εἰπῶ τῆς μητρός του, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ βεβαίως φοβερὰν ἰδέαν περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ υἱοῦ της;

— Ἦκουσα πολλάκις κῆποιον σοφὸν φίλον μου, ὀνομαζόμενον Δαρλεμὼν, νὰ λέγῃ, ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ γείνη καλὸν εἰς τὸν κόσμον, ἂν ἐμποδίζεται τις ἀπὸ τὰς δυσκολίας τοῦ μέλλοντος. Ἀλήθεια, παππάκη, θὰ ἦμουν πολὺ εὐτυχῆς ἂν ἤμπορούσες νὰ κάμῃς τίποτε πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πτωχῆς αὐτῆς γυναικός. Ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε δυστυχῆς μοῦ προξενεῖ ἀληθῆ λύπην. τὴν ἐγνώρισα πάντοτε τόσον φαιδρὰν, ἐρασιμίαν, ἀσχολουμένην περὶ τῆς εὐχαριστήσεως τῶν ἄλλων, καὶ νέαν ἀκόμη, κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὴν ψυχὴν, μ' ὅλας τὰς λευκὰς της τρίχας.

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, ἀπ' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃς. Ἀφοῦ τόσον ἐνδιαφέρεσαι, τὸ ζήτημα εἶνε κατ' ἀρχὴν λελυμένον. Δὲν ἤξεύρω τί θὰ κάμω αὐτὸν τὸν κύριον. Γράψε ὅμως τῆς μητρός του νὰ μοῦ τὸν στείλῃ.

— Εὐχαριστῶ, παππάκη. Ἦμουν τόσον βεβαία περὶ τῆς ἀπαντήσεώς σου, ὥστε ἡ ἐπιστολὴ μου εἶνε ἤδη ἀρχισμένη.

— Μέγα θαῦμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ὡς νὰ μὴν ἤξευρες, ὅτι με καταφέρεις πάντοτε νὰ κάμω τὸ θέλημά σου. Δὲν ἔχει ἄλλας διατάγας διὰ σήμερον ἢ δεσποινίς;

— Ὡ! ἡ δεσποινίς ἔχει καὶ μίαν ἄλλην ἰδέαν ἀκόμη. Δὲν ἤξεύρει μόνον, ἂν ἤμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ.

— Λέγε ὅπως δὴποτε.

— Ἰδού, καλέ μου, τί εἶνε. Σὲ ἤκουσα πολλάκις νὰ λέγῃς αὐτὴν τὴν ἀνοιξιν, ὅτι θ' ἀπεφασίζες

τέλος πάντων ν' ἀναπαυθῆ; ὀλίγον, ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου ἦσαν τσιουτοτρόπως τακτοποιημένοι, ὥστε θὰ κατάρθωνες τοῦ λοιποῦ νὰ τὰς ἀφίνης ὀλίγον καιρὸν χωρὶς ζημίαν, καὶ ὅτι πολὺ ἤθελες ν' ἀγοράσῃς κανὲν κτῆμα μακρὰν τῶν Παρισίων, διὰ νὰ κάμνῃς ἐκεῖ τὰς διακοπὰς σου. Ἀλήθεια;

— Ἀληθέστατα. Καὶ συμπεραίνεις;

— Ὅτι ἂν ἐπηγάιναιμὲν νὰ κάμωμὲν ἓνα γυρὸν εἰς τὴν Βρετάνην, θὰ ἐβλέπαμεν τὸν πύργον τῆς Κυρίας Δεσκλοβέλ, καὶ ὅν κατὰ τύχην μᾶς ἤρρεσκε.

— Κύτταξε, κύτταξε! τί βαθεῖς πολιτικὸς συνδυασμοὺς κατορθώνουν αἱ σημερινὰ νεάνιδες! Καὶ ποῦ κεῖται ὁ περίφημος αὐτὸς πύργος;

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ σοῦ δώσω λεπτομερείας. Ὅτι μόνον γνωρίζω, εἶνε ὅτι ἐπιγράφω τὰ γράμματά μου εἰς τὸ κτῆμα Κερμάς, διὰ τοῦ Κογκαρνώ, εἰς Φινιστέριον.

— Διὰ τοῦ Κογκαρνώ; Λαμπρά! Αἱ πληροφορίες σου μυρίζουν κάπως ψάρι παστόν, καὶ ἡ μυρωδιὰ αὐτὴ με πείθει. Πότε ἀναχωροῦμεν;

— Με περιπαίζεις ἢ σοβαρὰ ὀμιλεῖς;

— Σοβαρώτατα. Δεκαπέντε ἡμερῶν ἐκδρομὴ εἰς τὴν Βρετάνην μαζί σου θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ καὶ θὰ μοῦ κάμῃ καὶ καλόν. Ἐνα μόνον ὄρον σοῦ θέτω. Ἐπειδὴ πιθανόν εἶνε ὅτι τὸ κτῆμα αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ ἀρέσῃ, μὴ γράψῃς τίποτε περὶ τῶν σχεδίων σου εἰς τὴν κυρίαν Δεσκλοβέλ.

— Πολὺ καλά.

— Γράψε της μόνον, ὅτι τὸ γράμμα της ἔφθασε καθ' ἣν στιγμὴν ἐσχεδιάζαμεν μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Βρετάνην καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἰδῶμεν. Ἦμπορεῖς δὲ νὰ προσθέσῃς, ὅτι θὰ ὀμιλήσω με τὸν υἱόν της, καὶ ὅτι εἶμαι διατεθειμένος νὰ τὸν δεχθῶ. Ὅταν δὲ φθάσωμεν ἐκεῖ, οὐδὲ λέξιν! Δὲν πρέπει νὰ γεννησομεν ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι πιθανόν νὰ μὴ πραγματοποιηθῶν.

— Ἠξεύρεις ὅτι πατὴρ ὁμοίος σου δὲν ὑπῆρξεν ἄλλος; Κ' ἔπειτα ἀπορεῖς ὅτι δὲν ἀποφασίζω νὰ ὑποδουλωθῶ εἰς σύζυγον!

— Τότε λοιπὸν πρέπει ν' ἀλλάξω.

— Δοκίμασε, ἂν ἤμπορῆς.

Καὶ ἡ Μαακέλλα, χαίρουσα ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ της, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἵνα γράψῃ εἰς τὴν κ. Δεσκλοβέλ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ κ. Δαρλεμὼν καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνεχώρουν διὰ τὸ Κεμπέρ. Τὸ ταξείδιόν των ἦτο ἀληθῆς ἐκδρομὴ· εἶχεν ἕκαστος τὸν ὁδοπορικὸν του σάκκον μόνον, οὐδεμίαν δὲ θαλαμηπόλον τοὺς συνόδευε. Τὴν ἀπλότητα ταύτην ἰδίως ἀπῆτήσεν ὁ κ. Δαρλεμὼν. Εἶχον δὲ τὸ εὐτύχημα νὰ φθάσωσιν εἰς Κεμπέρ ἡμέραν ἀγορᾶς, καὶ ἐν καιρῷ θαυμασίῳ. Καίτοι εἶχον διέλθει ὀλόκληρον νύκτα ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ Μαακέλλα ἔσυρε τὸν πατέρα της εἰς τὴν πόλιν. Κατεγοητεύθη